

Recensie Rain

concertnews.be/recensietonen.php

Bert Hertogs

Invalid Date

Een staande ovatie. Dat kreeg Anne Teresa De Keersmaeker, Rosas en Ictus voor een on-waar-schijn-lijk mooi 'Rain (live)' in het Koninklijk Circus. De dansvoorstelling heeft de dynamiek van de Bolero van Béjart, het repetitieve in de score 'Music for 18 musicians' van Steve Reich ook. De dynamiek zit 'm in de muziek die de Keersmaeker perfect geanalyseerd heeft en ook vertaalt naar het podium, naar de dans. Met een opbouwende en neerleggende sequens. Een crescendo en een diminuendo. In combinatie met strakke lijnvoering (diagonalen, rechten, laag-hoog, incl. lifts) en cirkelbeweging, half rond de as, dan weer volledig rond de as draaiend, cirkelend, tot zelfs rollend over het podium. Het tegenritme in de muziek zien we dan weer uitgebeeld op het einde en begin waarbij de tien dansers wijzerszin lopen terwijl de fel witte spot de tegenovergestelde beweging doet. Op het einde spiegelt De Keersmaeker die scène. Maar los van geometrie, ademt Rain vooral erg veel emotie uit, eigen aan crescendo en diminuendo. Die dynamiek zien we niet alleen overgebracht naar de dans, ook in de kledij van de hand van Dries van Noten en belichting, die halfweg magenta (fuchsia), vrouwelijke tinten krijgt, bloeit de voorstelling als een bloem open, om terug te sluiten op het einde, wanneer iedereen terug net als bij het begin aardse (bruin, grijs, wit)tinten draagt.

Drie doorschijnende stoelen links en een vooraan rechts staan er op een vloer die vol lijnen staat alsof het een vloer van een turnzaal is. Voor het decor en de belichting tekende Jan Versweyveld, de man die al jaren een tandem vormt met Ivo Van Hove. Voor het podium staan vier zwarte vleugels, even veel marimba's, een xylofoon, strijkers, en een klarinettist die de score van Reich live brengen. Opvallend is naast het repetitieve en minimal karakter van de muziek, vooral het percussieve karakter ervan met duidelijke klemtonen. De boog die de muziek maakt, opbouwend en neerlegend zien we de dansers van Rosas, 7 vrouwen en 3 mannen, tevens uitvoeren. Achter hen hangen roomkleurige draden in een halve cirkel die de regen voorstelt. In het Koninklijk Circus met zijn cirkelvorm geeft deze scenografie een ongeziene meerwaarde omdat het publiek dat ook in een halve cirkel zit als het ware de cirkel compleet maakt. Of hoe artiesten een publiek nodig hebben en vice versa om compleet te zijn. Een sterke symbiose. Stroboscopisch licht verwijst dan weer naar de bliksem.

De mannen flirten even met breakdance wanneer ze even op de vloer een gelijkaardige draaibeweging doen met hun benen. Verder zitten er ook verwijzingen naar klassiek ballet in de voorstelling zoals de klassieke grand jeté, het opspringen van een ballerina met gespreide benen, alsook de lift tussen man en vrouw, waarbij de vrouw solo door een man naar boven gehesen wordt, vervolgens door de ganse groep (wat aan Béjarts 'Le sacre du printemps' doet denken). Maar evengoed zit er ook acro in, wanneer een vrouw een man met haar voet wegsjot, of man en vrouw elkaars evenwicht bewaren wanneer de ene op de grond met benen uitgestrekt de ander in balans houdt. Een diagonale lijn vormen de tien terwijl ze een halve draai in wijzerszin, dan in tegenwijzerszin uitvoeren. De intensiteit van de muziek drijft de choreografie ook op, zeker wanneer er zich steeds meer muzikanten aandienen. De blik op de gezichten van de dansers is er een van speelse opgewektheid en tederheid ook voor elkaar. Een hand zet een hoofd aan het tolleren.

Emotie zit in de spanning tussen de man-vrouwrelatie, die hier sowieso al niet gelijk verdeeld is gezien er meer dan dubbel zoveel vrouwen op het podium staan. Een vrouw zal op een bepaald moment op het podium blijven, in een bruine lange rok tussen de mannen, terwijl al de rest al van het podium is. De Keersmaeker laat ook bepaalde figuren terugkomen doorheen de voorstelling, zoals de cirkelvorm met armen en handen, het rond de as draaien, twee armen die schuin omhoog de lucht in getrokken worden terwijl het linkerbeen parallel in diagonaal gehouden wordt. Een andere beweging zien we dan weer wanneer de dansers door de knieën gaan een verticale lijn vormen met een van hun armen met de hand naar beneden gericht. Ook deze figuur komt meermaals terug. Of het voorover, dan weer achterover buigen en zo een diagonaal vormen in vergelijking met het podium, even blijven hangen op die spanningsmoment en van daaruit de beweging laten ontstaan, solo, of met vier in een vierkant dan

op die manier opentrekt.

De verwijzing naar synchroon dansen, net zoals in het ijsschaatsen en bij paardendressuur ook te zien is, waarbij de dansers op een lijn staan en zo een cirkel stappen, waarbij de middelste niet zo veel moet stappen, maar de buitenste wel, heeft ook iets circusachtig en zelfs komisch in zich. Het is een knipoog of zo voelt het althans aan. Zeker wanneer de dansers van plaats wisselen, opnieuw door een cirkelbeweging ten opzichte van de andere danser uit te voeren, zien. Fysiek is dat een moment, net zoals de momenten waarop enkele dansers op de stoelen plaatsnemen, om even te bekomen tijdens deze zeer intensieve en veeleisende choreografie, niet in het minst omdat er zowel horizontale als veel verticale lijnvoering (met lifts, sprongen,...) in zit en het een combinatie is van cirkelvorm, golvende, pulserende bewegingen volgen in combinatie met strakke rechten.

Op tien januari 2001 zag deze voorstelling het levenslicht. Bijna 16 jaar later heeft die nog niets aan haar emotionele kracht en dynamiek verloren. Wat een sublieme avond vol dynamiek!

< Bert Hertogs >

Do you like our reviews and pictures?

Feel free to support concertnews.be by sharing this page or giving a donation.

You make an independent website like ours possible. Thanks!

Geef steeds in je comment mee op welk artikel je reageert.

Please put in your comment to which article you are responding.